

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 26CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8622200363
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Jančíková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8622200363.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Jančíkovej a sudkýň JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcov: 1/ A. B. A., nar. XX. XX. XXXX, a 2/ C. B., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom XXX XX D. X, obaja žalobcovia zastúpení: E. C. F. G., so sídlom H. G. XX, XXX XX I., IČO: XX XXX XXX proti žalovanej: Československá obchodná banka, a. s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140 o určenie, že žalovanej nevzniklo právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k.: SK-4Csp/13/2022-100 zo dňa 7.3.2025, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.
- II. Žalobcom priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) v I. výroku určil, že žalovanej ku dňu 15.07.2021 nevzniklo právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo Zmluvy o poskytnutí úveru reg. č. 283395, uzavretej dňa 24.06.2013 medzi žalobcami a žalovanou a v II. výroku žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100%.

2. Hoci žalobcovia žalobu označili ako „Žaloba o zdržanie sa výkonu záložného práva“, podľa petitu žaloby (žalobného návrhu) bolo zrejme, čoho sa žalobcovia domáhajú. V podanej žalobe žalobcovia uviedli, že spolu so zmluvou o úvere uzavreli aj Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v k. ú. D. zapísaných na LV č. XX, ktorá podľa žalobcov neurčuje celkovú hodnotu zabezpečenej pohľadávky, ani neuvádza najvyššiu hodnotu istiny, do ktorej sa pohľadávka zabezpečuje. Ďalej namietali výšku dlhu, ktorý žalovaná voči ním ku dňu 19.7.2021 eviduje - 65.084,15 eur. Poukázali, že dňa 17.2.2022 bolo v Notárskom centrálnom registri dražieb zapísané Oznámenie o dobrovoľnej dražbe č. XXX/XXXX z 11.2.2022, ktorým bolo oznámené, že dňa 28.3.2022 o 15:00 hod. prebehne dražba ich rodinného domu s príslušenými pozemkami, a teda účelom ich žaloby je zamedzenie žalovanej ako záložnému veriteľovi speňažiť ich obydlie. Žalovaná podľa tvrdenia žalobcov neosvedčila dodržanie dikcie zákona (§ 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) pri zosplatnení úveru, keď v zmluve sa o tomto práve po nezaplatení splátky výslovná dohoda nenachádza a výkon záložného práva je neprípustné viesť na uspokojenie pohľadávky, ktorá nie je splatná, vo vzťahu k čomu poukázali na § 151 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka. Žalobcovia tiež uviedli, že dňa 22.2.2022 požiadali banku o výpis účtu vo forme amortizačnej tabuľky, výpisy z úverového účtu za celú dobu trvania zmluvy a o prehľad jednotlivých splátok úveru, s ktorými sú podľa zmluvy v omeškaní, pričom tieto im doručené neboli, hoci majú priamy vplyv na poznanie skutočnej výšky nároku, ktorý banka výkonom dražby žiada uhradiť.

3. Uznesením č. k. 4Csp/13/2022-48 zo dňa 21.03.2022 súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanej uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou nehnuteľností žalobcov do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

4. Žalovaná so žalobou nesúhlasila. Žalovaná namietala nevykonateľnosť petitu, keďže podľa jej názoru žalobcovia sa snažili koncipovať petit v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP, avšak je zrejmé, že v skutočnosti sa snažia dosiahnuť určenie neplatnosti právnych úkonov v zmysle § 137 písm. d) CSP, ktorými došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru však boli podľa žalovanej splnené všetky zákonné podmienky, pričom možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je uvedená v čl. IV. Práva a povinnosti banky bod 5 Obchodných podmienok. Za nepravdivé žalovaná označila tvrdenie žalobcov, že im neboli doručené vyžiadané dokumenty. Počas konania pred súdom prvej inštancie žalovaná tiež namietala svoju pasívnu vecnú legitimáciu, nakoľko pohľadávku voči žalobcom postúpila na tretiu osobu.

5. Súd prvej inštancie zistil tento skutkový stav:

- dňa 24.6.2013 bola uzavretá písomná zmluva označená ako „Zmluva o poskytnutí úveru reg. č. XXXXXX“;
- v článku I. tejto zmluvy je uvedené, že táto je uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení a Občianskeho zákonníka a že „Súčasťou Zmluvy sú Obchodné podmienky banky pre poskytovanie hypotekárnych a ďalších úverov a Všeobecné obchodné podmienky banky (ďalej len „Podmienky“). Odlišné ustanovenia Zmluvy majú prednosť pred znením Podmienok. Podpisom zmluvy Dlužník potvrdzuje a vyhlasuje, že prevzal tieto Podmienky a oboznámil sa s ich obsahom.“;
- predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie úveru žalobcom bankou vo výške 84.000,- eur za účelom splatenia iných skôr poskytnutých úverov a rekonštrukcie nehnuteľnosti - rodinného domu v Ladomírovej, úver mali žalobcovia splatiť najneskôr do 30 rokov od termínu jeho dočerpania a splácať ho mali v anuitných splátkach vždy v 15. deň mesiaca vo výške 432,63 eur;
- úver bol zabezpečený zriadením záložného práva v prospech banky k nehnuteľnostiam žalobcov;
- v článku IX. zmluvy označenom ako Spoločné a záverečné ustanovenia je v bode 9 uvedené, že „zmluvné strany sa ďalej dohodli, že ak dlžník poruší svoje povinnosti dohodnuté Zmluvou, Podmienkami alebo súvisiacimi zmluvnými dokumentmi, môže Banka v súlade s Podmienkami od Zmluvy odstúpiť či požadovať okamžité splatenie Istiny úveru a Príslušenstva.“;
- listom zo dňa 07.04.2021 „Posledná výzva na úhradu pohľadávky“ banka žalobcom oznámila, že dlh nebol uhradený tak, ako bolo dohodnuté v zmluve a že ku dňu 06.04.2021 predstavuje ich dlh z omeškaných splátok čiastku 1.518,75 eur vrátane príslušenstva a prípadných poplatkov podľa sadzobníka, pričom ich vyzvala na bezodkladnú úhradu dlhu s tým, že v opačnom prípade úver bude vyhlásený za splatný a budú povinní uhradiť celý poskytnutý úver s príslušenstvom - 64.644,23 eur, kedy môže začať výkon záložného práva;
- listom zo dňa 19.07.2021 „Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru“ banka vyhlásila celý úver dňom 15.07.2021 za splatný, vyzvala žalobcov na bezodkladné zaplatenie celého dlhu vo výške 65.084,15 eur a upozornila ich, že pokiaľ nebude dlh uhradený, uplatní si svoju pohľadávku súdnou cestou a v prípade hypotekárneho úveru začne s výkonom záložného práva;
- žalovaná na pojednávaní predložila žalobcami nepodpísané Obchodné podmienky Československej obchodnej banky, a. s. pre poskytovanie hypotekárnych a ďalších úverov (ďalej len „Obchodné podmienky“) účinné od 15.02.2013, v ktorých článku IV. označenom ako Práva a povinnosti Banky v bode 5 je uvedené „Banka môže požadovať okamžité jednorazové splatenie istiny úveru a príslušenstva alebo odstúpiť od zmluvy, najmä pokiaľ dlžník a) bude v omeškaní s úhradou viac ako dvoch splátok úveru alebo jednej splátky úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace.“

6. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že k platnému dojednaniu práva predčasne zosplatiť úveru tu vôbec nedošlo a aj ak by toto dojednanie bolo platné, dôvodný je záver o nedodržaní postupu a zákonných podmienok pri vyhlásení úveru za predčasne splatný, čo znamená, že žalovanej ku dňu 15.07.2021 nevzniklo právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru z danej zmluvy a preto žalobu žalobcov súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodnú. Ďalej podľa názoru súdu prvej inštancie bola žaloba procesne prípustná, žalobcovia v okolnostiach veci majú na požadovanom určení naliehavý právny záujem a banka napriek tvrdeniu o postúpení pohľadávky je pasívne vecne legítimovaná v tomto spore.

7. Čo sa týka pasívnej vecnej legitímácie žalovanej súd prvej inštancie poukázal na ust. § 524 až 530 Občianskeho zákonníka, tiež na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, a ust. § 60 CSP Podľa súdu prvej inštancie žalovaná postúpením pohľadávky nestratila pasívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, pretože v prípade postúpenia pohľadávky sa postupuje pohľadávka, postupník sa nestáva stranou pôvodnej zmluvy (v tomto prípade zmluvy o úvere), zmluvnou stranou zmluvy ostáva postupca a hoci postupca prestáva byť veriteľom pohľadávky (s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými), uvedené nemožno vykladať tak, že zároveň prestáva byť aj zmluvnou stranou vo vzťahu, z ktorého táto pohľadávka vznikla. Ďalej súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobcovia neuplatňujú požiadavku, či nejaké právo týkajúce sa postúpenej pohľadávky, ale domáhajú sa určovacou žalobou určenia, že žalovanej banke nevzniklo ku dňu 15.07.2021 právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru z danej zmluvy, nakoľko sú v neistote ohľadom toho, či skutočne stratili právo splácať úver v splátkach a či je možné voči nim viesť dražobný proces vedúci k strate ich obydľia, ktoré určenie má podľa žalobcov kľúčový význam práve aj pre posúdenie, či vôbec došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o., keďže jednou zo zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky tu je, aby išlo o pohľadávku splatnú. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/46/2023 zo dňa 06.12.2023, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/4/2023, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obdo 7/2009 zo dňa 14. októbra 2010, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/81/2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/18/2023.

8. Súd prvej inštancie preto ďalej poukázal, že medzi stranami sporu nebolo sporné posúdenie, že v danom prípade zmluva uzavretá medzi žalobcami a žalovanou bankou je spotrebiteľskou zmluvou a keďže podľa zmluvy žalobcovia mali právo splácať úver 30 rokov od termínu jeho dočerpania a žalovaná tvrdí, že úver platne predčasne zosplatnila a bola preto oprávnená začať dražobný proces, súd prvej inštancie považoval za dôvodný, opodstatnený a pre právne postavenie žalobcov potrebný prieskum predčasného zosplatnenia úveru bankou a či jej vôbec vzniklo právo úver predčasne zosplatniť. Aplikáciou ust. § 37, § 52 ods. 2, § 53 ods. 9, § 565 a § 879y ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie dospel k záveru, že samotná zmluva podpísaná žalobcami žiadne určité a platné dojednanie o práve úver predčasne zosplatniť pre nesplnenie niektorej splátky nemá, keďže v jej čl. IX. bod 9 je len všeobecné a neurčité ustanovenie, že ak dlžník poruší svoje povinnosti dohodnuté zmluvou, podmienkami alebo súvisiacimi zmluvnými dokumentmi (bez bližšej špecifikácie aké), môže banka v súlade s podmienkami od zmluvy odstúpiť či požadovať okamžité splatenie istiny úveru a príslušenstva. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že aj sama žalovaná potvrdila, že právo predčasne zosplatniť úver vyvodzovala z dojednania v Obchodných podmienkach, k čomu súd prvej inštancie poukázal, že upozornenie pred zosplatnením a ani oznámenie o zosplatnení vôbec neuvádzajú dojednanie, na základe ktorého k zosplatneniu vlastne dochádza, hoci dohoda o takom práve veriteľa je základnou podmienkou jeho využitia.

9. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že zmluva síce nemusí tvoriť jeden dokument a časť obsahu zmluvy môže byť uvedená aj v Obchodných podmienkach, je však podľa jeho názoru neobhájiteľné a neprípustné, ak dojednanie o najzásadnejšom dôsledku pre spotrebiteľov (strate výhody splátok) malo by byť obsiahnuté (tu doslova skryté) len v Obchodných podmienkach. Obchodné podmienky podľa názoru súdu prvej inštancie nemôžu v tu súdnej veci byť platnou dohodou o práve banky predčasne zosplatniť úver, pretože nezodpovedá požiadavke transparentnosti, jasnosti, zrozumiteľnosti, určitosti dojednania a preukázaniu skutočnej vôle spotrebiteľa. V tejto súvislosti súd prvej inštancie tiež zistil, že samotné Obchodné podmienky nie sú podpísané žalobcami a tvorí ich malým písmom husto písaný text na viac ako 6-ich stranách, kde dojednanie, z ktorého banka vyvodila právo úver predčasne zosplatniť, je až na 4-ej strane medzi 17-imi bodmi článku IV. o právach a povinnostiach banky. K tomu súd prvej inštancie citoval z rozsudku Súdneho dvora vo veci C 186/16.

10. K poukazu na to, že žalobcovia zmluvu podpísali, čím podľa jej článku I. zároveň „potvrdili“, že sa oboznámili aj s Obchodnými podmienkami a súhlasia s nimi, súd prvej inštancie uviedol, že v súlade s čl. 3 ods. 2 tretí pododsek smernice rady 93/13/EHS zákonodarca v § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka vymedzil vyvrátiteľnú domnienku, podľa ktorej sú všetky zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom štandardne dojednané, ak dodávateľ nepreukáže opak a teda nepreukáže, že konkrétnu zmluvnú podmienku dojednal so spotrebiteľom individuálne, teda dodávateľ ako silnejšia zmluvná strana, ktorá pripravuje návrh zmluvy a v dôsledku svojho silnejšieho postavenia usmerňuje celý právny vzťah, jeho vznik a plnenie, je povinný predložiť súdu dôkaz o tom, že zmluvnú podmienku skutočne dojednával a so spotrebiteľom o zmluvných podmienkach rokoval a spotrebiteľ v

dôsledku uplatnenia svojho práva navrhovať zmluvu vyjednal aj zmluvné podmienky, ktoré reflektujú jeho záujmy. Neobstojí preto podľa súdu prvej inštancie ako dôkaz individuálneho, platného dojednaní danej zmluvnej podmienky len poukaz na podpis zmluvy, kde mali žalobcovia vyhlásiť že sa s Obchodnými podmienkami (ktoré nepodpisali) oboznámili a súhlasia s nimi, lebo išlo by o neprípustné prenášanie dôkaznej povinnosti na spotrebiteľa. Teda ustanovenia, ktorými tu žalovaná obhajuje vôľu žalobcov uzavrieť s ňou dojednanie o práve predčasne zosplatiť úver, súd prvej inštancie nepovažuje za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

11. Súd prvej inštancie k podpore svojich záverov poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn.18CoCsp/10/2023, tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 111/2023, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn.1CoCsp/5/2023, sp. zn. 20CoCsp/50/2021, sp. zn. 3CoCsp/12/2020 a sp.zn.7CoCsp/29/2021, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/106/2022 zo dňa 25.04.2023, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/114/2017 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoCsp/59/2022. Súd prvej inštancie tiež poukázal, že nutnosť podrobného skúmania vyššie uvedených skutočností v procese zosplatenia pre žalovanú nemôže byť nijako nový, či prekvapivý aj preto, lebo bol vo vzťahu k nej opakovane súdnou praxou formulovaný – rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7CoCsp/4/2023 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21CoCsp/12/2023.

12. Pokiaľ ide o samotné predčasné zosplatenie úveru (ako proces), aj toto musí spĺňať podľa súdu prvej inštancie zákonné znaky, náležitosti a podmienky bezvadnosti právneho úkonu, teda musí spĺňať požiadavku jasnosti, určitosti a zrozumiteľnosti. S poukazom na závery Najvyššieho súdu SR (aktuálne rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 či 5Cdo/188/2023) a článok 2 ods. 2 základných princípov CSP súd prvej inštancie poukázal, že upozornenie pred zosplatením neobsahovalo identifikáciu splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplateniu, a teda je absolútne neplatné (rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn.6Co/26/2017 zo dňa 28.06.2018, sp. zn.20Co/90/2019 zo dňa 29.10.2019, sp. zn. 7CoCsp/23/2023, sp. zn. 7CoCsp/18/2022, sp. zn. 16CoCsp/8/2023, sp. zn. 20CoCsp/25/2022, sp. zn. 13CoCsp/54/2021 alebo sp. zn. 22CoCsp/30/2023). Súd prvej inštancie dodal, že Najvyšší súd SR v dvoch úplne aktuálnych rozhodnutiach - a to v uznesení sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, ale aj v uznesení sp. zn. 2Cdo/149/2021 potvrdil, že podmienkou platného predčasného zosplatenia úveru je „potreba identifikácie splátky, pre ktorú nastáva splatnosť celého dlhu v zmysle § 565 OZ a prepojenosť tohto zákonného ustanovenia na § 53 ods. 9 OZ“. Ďalej poukázal aj na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024 a sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024. Vzhľadom na predloženú sumarizáciu pohľadávky s prehľadom splácania sa súdu prvej inštancie javilo, že k splácaniu malo dochádzať aj v období zospláťovania, keďže sú tam zaznamenané úhrady, preto z pohľadu zákonných podmienok zosplatenia a možnosti ich prieskumu bolo nevyhnutné, pre ktorú splátku k zosplateniu vlastne dochádza.

13. K tvrdeniu žalovanej o procesnej neprípustnosti žaloby a jej nedôvodnosti súd prvej inštancie dal do pozornosti závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/187/2022 a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn.20Co/47/2022 s potvrdením nalievavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení, keďže žalovaná začala dražobný proces na predaj ich obydli pre pohľadávku, ktorá v danej výške pre neplatné zosplatenie úveru neexistuje a navyše tvrdí postúpenie pohľadávky. Vo vzťahu k prípustnosti a nalievavému právnomu záujmu žalobcov súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/10/2020. Naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení súd prvej inštancie videl v práve neistom postavení žalobcov, keďže banka začala s výkonom záložného práva k nehnuteľnostiam, je tiež otázne, či žalovanej prislúcha právo na zaplatenie celého zostatku nesplateného úveru s prislúšenstvom, alebo len jednotlivých splátok, ktorých splatnosť už nastala a navyše malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky a tak žaloba má význam aj z pohľadu zákonných podmienok postúpenia pohľadávky banky.

14. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP podľa zásady úspechu v konaní, preto plne úspešným žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% proti neúspešnej žalovanej.

15. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalovaná z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), teda že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K porušeniu práva na spravodlivý proces žalovaná uviedla, že súd prvej inštancie vyhotovil rozhodnutie, ktorého odôvodnenie nespĺňa kvalitatívne nároky, ktoré naň kladie právna úprava a judikatúra ESLP, ÚS SR a vyšších slovenských súdov. Podľa žalovanej súd prvej inštancie ignoroval jej rozhodujúcu argumentáciu a v odôvodnení rozsudku ju ani nespomína. Žalovaná argumentovala jednak procesnou neprípustnosťou žaloby o určenie, že právo nevzniklo. Hoci sa žalobcovia snažili koncipovať petít v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP, podľa žalovanej je zjavné, že v skutočnosti sa snažia dosiahnuť určenie neplatnosti právneho úkonu v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP, keďže úkon vyhlásenia predčasnej splatnosti už nastal a teda bol vykonaný. K uvedenému žalovaná odkázala na rozhodnutie R1/2023 – uznesenie NS SR zo dňa 20. 10. 2022 sp. zn. 1Obdo/51/2021. Podľa názoru žalovanej právny predpis pre napadnutú zmluvu o možnosti jej určenia za neplatnú neexistuje, a ani súd prvej inštancie takýto právny predpis neuvádza. Žalovaná považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a predložené odôvodnenie považuje za priamy zásah do jej práva na spravodlivé konanie a súdnu ochranu.

K nesprávne právne posúdeniu veci žalovaná uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne vyriešil otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovanej, prípustnosti predmetnej žaloby podľa osobitných predpisov, naliehavého právneho záujmu, obchodných podmienok ako súčasť zmluvy, a platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Žalovaná aj naďalej trvá na tom, že nie je pasívne vecne legitimovaná v konaní, pretože žalovaná postúpila pohľadávku z napadnutej úverovej zmluvy, čo v konaní nepopreli ani žalobcovia. Opakovane žalovaná zdôraznila, že žaloba nie je procesne prípustná, pretože ju nepredpokladá žiadny právny predpis, keďže je nesporné, že určenie, či tu také právo je alebo nie je v tomto prípade nevyplýva z osobitného predpisu.

Žalovaná ďalej nesúhlasila s posúdením súdu prvej inštancie, že predložené obchodné podmienky nemôžu byť v tejto veci platnou dohodou o práve banky predčasne zosplatiť úver. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a. s. proti Klára Bírová, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky jej časti musia byť vyhotovené písomne a musia na seba odkazovať. Uvedené stanovisko podporujú aj viaceré rozhodnutia NS SR, napríklad sp. zn. 7Cdo/241/2020 alebo 8Cdo/114/2017. Podľa žalovanej pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru boli splnené všetky zákonné podmienky a možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je uvedená práve v článku IV. Práva a povinnosti banky, bod 5. Obchodných podmienok. Nie je pravdivé preto ani tvrdenie súdu prvej inštancie, že by tieto informácie žalovaná chcela nejakým spôsobom ukryť v neprehľadnom hustom texte, pretože žalovaná pri tvorbe obchodných podmienok splnila všetky zákonné náležitosti týkajúce sa veľkosti textu ako aj prehľadného usporiadania informácií.

Taktiež čo sa týka platnosti úkonu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, podľa žalovanej súd prvej inštancie uvedenú otázku nesprávne právne posúdil akcentujúc na chýbajúcu identifikáciu splátky v poslednej výzve pred zosplatením a v oznámení o predčasnej splatnosti úveru. S poukazom na ust. § 565 a ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa žalovanej sú na veriteľa kladené len dve požiadavky, ktoré musia byť splnené súčasne, aby došlo k platnému vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru, a tým je na strane dlžníka existencia omeškania trvajúca minimálne po dobu 3 mesiacov, a zároveň upozornenie dlžníka na možnosť úver zosplatiť zo strany veriteľa najskôr 15 dní pred uplatnením práva na zosplatenie. Žalovaná predložila dôkazy, z ktorých je nesporne preukázané, že ku dňu vyhlásenia okamžitej splatnosti bol úver v omeškaní po dobu trvajúcu minimálne 3 mesiace, a že veriteľ písomne oboch žalobcov upozornil na možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti. Podľa citovaných zákonných ustanovení žalovanej nevyplýva, že veriteľ je povinný vo svojom upozornení uviesť aj konkrétnu splátku, pre ktorú pristupuje k vyhláseniu okamžitej splatnosti. Na tomto mieste žalovaná upozornila, že samotný spotrebiteľ je podľa uzatvorenej zmluvy zaviazaný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach, a ak neplní svoju povinnosť musí mať vedomosť o svojom omeškaní, preto žalobcovia vedeli, že nesplnením svojej povinnosti zo zmluvy sa dostanú do omeškania. Žalovaná ďalej prezentuje názor, že zákonodarca pri tvorbe inštitútu predčasnej splatnosti nemal za úmysel penalizovať spotrebiteľa, ale umožniť veriteľovi reagovať na porušenie záväzkov. Nadmernú a neprimeranú formalizáciu na úkor veriteľa považuje žalovaná za účel, ktorý by mohol cieľ zákonodarcu zmať. Žalovaná preto navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

16. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovanej nevyjadrili.

17. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovanou a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozsudku (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

18. Žalovaná odvolanie podala z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. K posúdeniu odvolacej námietky týkajúcej sa nesprávneho postupu súdu spôsobujúceho porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vypořádanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Žalovaná k uvedenému odvolaciemu dôvodu uvádza, že jeho naplnenie spočíva v nepreskúmateľnosti odôvodnenia nedosahujúceho kvalitu podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, najmä čo do vyrovnania sa s jej rozhodujúcou argumentáciou.

19. Zároveň žalovaná namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. K uvedenému odvolací súd poukazuje, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav; je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

20. Žalovaná teda tak ako pred súdom prvej inštancie, aj v odvolaní nesúhlasila s právnym posúdením prípustnosti žaloby, s právnym posúdením svojej aktívnej vecnej legitímácie, ako aj s právnym posúdením veci samej týkajúcej sa splnenia zákonných podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru.

21. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemá pochybnosti o tom, že vzťah medzi žalobcami a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o poskytnutí úveru reg. č. XXXXXX zo dňa 24.6.2013 je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaná ako banka vystupovala v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobcovia sú spotrebiteľmi, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

22. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje

všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Aj napriek tomu, že v danej právnej veci bola uzatvorená úverová zmluva, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, ako už odvolací súd uviedol vyššie, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku ustanovená v prospech spotrebiteľa.

23. Do 01.04.2015 v prípade spotrebiteľských zmlúv je daná dôvodnosť aplikácie a použitia ustanovení Občianskeho zákonníka pred ustanoveniami Obchodného zákonníka výhodnosťou ustanovení Občianskeho zákonníka v prospech spotrebiteľa, a teda ani do uvedeného dňa nie je v prípade spotrebiteľských úverových zmlúv vylúčená aplikácia Občianskeho zákonníka. Tento príkaz zákonodarcu súd nemôže nerešpektovať a ani ho vo svojej rozhodovacej činnosti opomíňať. Práve pojem na prospech spotrebiteľa je pre súd určujúci pre aplikáciu konkrétnych ustanovení v právnom poriadku, pričom ustanovenia Občianskeho zákonníka sú nepochybne výhodnejšie pre spotrebiteľa ako ustanovenia Obchodného zákonníka.

24. Okrem toho novela Občianskeho zákonníka účinná od 01.04.2015 doplnila ustanovenie § 52 odsek 2 o tretiu vetu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Právny predpis, ktorého súčasťou je toto ustanovenie, nemá prechodné ustanovenia, čo znamená, že sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto právneho predpisu. Tento záver priamo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.05.2015 vo veci 8MCdo/13/2014, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora namietajúceho, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného nie Občianskeho zákonníka. Odvolací súd teda poukazuje, že aplikácia § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka nie je vylúčená ani na právne vzťahy, ktoré boli založené pred účinnosťou vyššie uvedenej novely Občianskeho zákonníka.

25. Čo sa týka prípustnosti žaloby, podľa žalobného návrhu aj odvolaciemu súdu je zrejmé, že žalobcovia sa domáhajú určenia, že žalovanej nevzniklo právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo Zmluvy o poskytnutí úveru reg. č. XXXXXX zo dňa 24.6.2013.

26. Podľa ust. § 137 písm. c) a d) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

27. Podľa žalovanej žaloba žalobcov nie je prípustná, a hoci sa žalobcovia snažia navodiť, že ide o žalobu podľa ust. § 137 písm. c) CSP, v skutočnosti podľa názoru žalovanej ide o žalobu podľa ust. § 137 písm. d) CSP, keďže tvrdia, že právny úkon vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je neplatný, avšak neexistuje osobitný predpis, z ktorého by vyplývala možnosť domáhať sa určenia práve tejto právnej skutočnosti.

28. V zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že nesúhlasí s týmto názorom žalovanej. Žaloba žalobcov je prípustná podľa ust. § 137 písm. c) CSP, podľa ktorého je možné žalovať určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Žalobcovia presne žiadali určiť, že žalovanej nevzniklo právo zosplatiť úver, pričom preukazovali, že na uvedenom určení majú naliehavý právny záujem. Žalovaná súdu prvej inštancie vyčítala, že neuviedol žiadny osobitný predpis, z ktorého by prípustnosť takejto žaloby vyplývala, k čomu však odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nemusel žiadny osobitný predpis uvádzať. Pri určovacích žalobách žalobca buď tvrdí, že má na určení naliehavý právny záujem, alebo žalobca nemá povinnosť preukazovať naliehavý právny záujem na určení (ne)existencie práva, ak právny predpis určitú osobu oprávňuje alebo jej ukladá podať bližšie špecifikovanú určovaciu žalobu. V danom prípade žalobcovia nielen tvrdili existenciu naliehavého právneho záujmu, ale zároveň tento naliehavý právny záujem preukázali. Odvolací súd sa preto s posúdením prípustnosti tejto žaloby súdom prvej inštancie stotožnil a nepokladá ho za nesprávne. Zároveň k preukázanému naliehavému právnomu záujmu na požadovanom určení odvolací súd dodáva, že v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, žalovaná začala i s výkonom záložného páva k nehnuteľnostiam požívajúcich status obydlia žalobcov, keďže na zabezpečenie záväzku bola uzavretá

záložná zmluva. Bez požadovaného určenia je neisté postavenie žalobcov i v tom, či žalovanej prislúcha právo na zaplatenie celého zostatku nesplateného úveru s príslušenstvom, alebo len jednotlivých splátok, ktorých splatnosť už nastala. Spornosť výšky splatnej pohľadávky, na vymożenie ktorej môže žalovaná vykonávať záložné právo, spôsobuje neistotu v právnom postavení žalobcov, keďže nie je isté, akým spôsobom (úhradou akej sumy) môžu žalobcovia zabrániť výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby.

29. Čo sa týka posúdenia pasívnej vecnej legitímácie žalovanej, aj tu odvolací súd musí dať za pravdu súdu prvej inštancie. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 192/2004 citovaný v uznesení ústavného súdu III. ÚS 473/2017).

30. K správnosti záverov súdu prvej inštancie, odvolací súd dodáva, že pasívna vecná legitímácia žalovanej v danom spore je daná. Nielenže žalovaná zmluvu o úvere so žalobcami uzatvárala, zároveň ako veriteľ uplatnila voči žalobcom aj postup smerujúci k zosplateniu úveru. Predmetom tohto súdneho konania je práve prieskum, či žalovaná pri zosplatiňovaní úveru postupovala v súlade so zmluvou o úvere a zákonom. Vyriešenie tejto otázky je predbežné nielen k možnosti vykonania záložného práva, ale aj k posúdeniu údajného postúpenia pohľadávky žalovanej.

31. Čo sa týka právneho posúdenia neplatnosti zosplatenia úveru odvolací súd poukazuje, že ani v tomto smere súd prvej inštancie nepochybil.

32. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka účinného v čase zosplatenia, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

33. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného v čase zosplatenia ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

34. Spornými otázkami medzi stranami sporu, je tak otázka, či medzi stranami sporu došlo k uzavretiu dohody, ktorá by oprávňovala žalovanú ako veriteľa úver zosplatiť a tiež aj otázka platnosti právnych úkonov zosplatenia úveru, teda výzvy veriteľa na úhradu dlhu pred zosplatením, ako aj žiadosti veriteľa o zaplatenie celého dlhu.

35. Veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. V danom prípade prichádza do úvahy možnosť dohody medzi žalovanou ako veriteľom a žalobcami ako dlžníkmi. Súd prvej inštancie skonštatoval, že zmluva o úvere žiadne určité a platné dojednanie o práve predčasne zosplatiť úver neobsahovala a žalovaná toto právo vyvodzovala z obchodných podmienok.

36. Odvolací súd uvádza, že podľa judikatúry súdov Slovenskej republiky je v zásade prípustné uplatňovanie takých obchodných podmienok, v ktorých si zmluvné strany môžu dohodnúť obsah práv a povinností, ktorými sa vzájomne budú riadiť, pričom tieto práva a povinnosti sú obvykle obsiahnuté

priamo v zmluve, avšak nie je vylúčená ani aplikácia všeobecných, či iných obchodných podmienok, na ktoré zmluva môže odkazovať. Uvedené uplatnenie Obchodných podmienok však nie je neobmedzené, ale naopak, právna úprava stanovuje zákonné limity.

37. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami dobrej viery, alebo znamenajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ďalej také, s ktorými sa spotrebiteľ nemá možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy a pod. Ak majú byť takéto obchodné podmienky súčasťou zmluvy, ktorá na ne odkazuje, pre to, aby boli záväzné, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas zmluvných strán, čomu musí predchádzať oboznámenie sa s ich obsahom. Na preukázanie oboznámenia sa s nimi však nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s obchodnými podmienkami oboznámený.

38. V spotrebiteľských zmluvách obchodné podmienky, na ktoré zmluva odkazuje alebo ktoré sú k nej pripojené, majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť na to, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú. Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nespráva sa v právnom vzťahu poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu.

39. Odvolací súd konštatuje, že platne dojednanie o možnosti predčasného zosplatnenia musí byť súčasťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie Obchodných podmienok, ktoré nie sú dlžníkmi ani podpísané. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je potrebné konštatovať, že závery súdu prvej inštancie, že medzi zmluvnými stranami zmluvy o úvere nebolo individuálne dohodnuté právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, sú správne a presvedčivo odôvodnené.

40. V ďalšom odvolací súd poukazuje, že dňa 3.6.2025 bolo v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov č. 3/2025 zverejnené rozhodnutie pod R 34/2025 a to uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. februára 2025, podľa ktorého „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ Zverejnením uvedeného právneho názoru sa tak nejednotnosť rozhodovania v otázke určitosti právnych úkonov veriteľa smerujúcich k zosplatneniu úveru odstránila, keďže uvedený právny názor sa tak pretavil do ustálenej rozhodovacej praxe.

41. Čo sa týka námietky žalovanej, že veriteľ nie je povinný vo svojom upozornení uviesť aj konkrétnu splátku, pre ktorú pristupuje k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru, odvolací súd uvádza, že ani táto vzhľadom na uvedené zbierkové rozhodnutie NS SR nie je dôvodná. Súd prvej inštancie náležite vysvetlil a vysporiadal sa so zistením, že ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru a ani upozornenie žalovanej neobsahovalo identifikáciu tej nezaplátenej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, pričom tieto úkony obsahovali len uvedenie súhrnnej výšky bankou evidovanej dlžnej sumy bez akéhokoľvek uvedenia, koľko z nej je istina, koľko úroky, koľko úroky z omeškania a koľko poplatky.

42. Žalovaná tak vo svojom odvolaní neuviedla žiadne podstatné námietky a argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal. Súd prvej inštancie podrobne poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých záverov, proti týmto záverom súdu prvej inštancie mohla žalovaná náležite skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované jej právo na spravodlivý súdny proces, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom len z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá jej predstavám a očakávaniam, a preto žalovanou uplatnený odvolací dôvod založený na tvrdení, že bolo porušené jej právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nemôže obstáť.

43. Je potrebné si uvedomiť, že výsledkom súdneho konania je autoritatívne rozhodnutie, podľa ktorého je v sporovom konaní vždy jedna strana sporu úspešná a druhá strana neúspešná. Súčasťou práva na spravodlivý proces tak nemôže byť právo na to, aby bola procesná strana (žalobca, i žalovaný) pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil práve s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok.

44. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Keďže odvolací súd zhodnotil, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie je správny, je správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, kedy súd prvej inštancie vychádzal z úspechu strán sporu, pričom žalobcom ako úspešnej strane sporu náhradu trov konania priznal v rozsahu 100%.

K trovám odvolacieho konania

45. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

47. V tomto prípade, keďže žalobcovia v odvolacom konaní boli úspešní, odvolací súd im priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

48. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP)

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP)) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 160 ods. 2 CSP dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.